

ziská obchodník (živnostník) zvýšeným odbytem prostředky k zaplacení zboží, dříve — po případě dle obchodního zvyku v docela jiném období — nakoupeného. Z tohoto správného výkladu zákona napadený rozsudek o skutkové známce nezpůsobilosti k placení, přesněji o vědomí obžalovaného o této okolnosti neuvažuje. Na začátku šestého odstavce rozhodovacích důvodů poukazuje slovy »zmíněnou nezpůsobilost k placení« ke skutečnostem v předchozím odstavci zjištěným, že obžalovaný udal pasiva na 65.123 Kč 39 h, aktiva za 12.795 Kč a že proti dluhům per 106.224 Kč 03 h činil výtěžek (z jmění obžalovaného docílený) 15.659 Kč 20 h. V předposledním odstavci uvádějí rozhodovací důvody dále, že obžalovaný nebyl sobě před tím, než mu Dr. Z. sdělil jeho insolventi, vědom této insolvence a že se obžalovaný dověděl o insolventi přesně teprve po 5. září 1921, jak vychází z výpovědi Dra Z-a. Dr. Z. mluví však ve svém protokole jen o pasivitě, tudíž o předlužení obžalovaného. Je takto zřejmé, že nezpůsobilostí k placení rozumí nalézací soud takový stav dlužníkův, že dluhy převyšují jmění. Nelze však vyloučiti, že obžalovaný byl sobě dříve ještě, než se dověděl o svém předlužení, již vědom, že není s to, by veškeré své věřitele úplně uspokojil v přiměřené době. K tomuto vědomí mohla jej zejména vésti již skutečnost, že jsou na něj podány žaloby, jež nemůže odvrátiti zaplacením zažalovaných částek. Sprošňující výrok ohledně přečinu podle odstavce čís. 2 Šu 486 tr. zák. vychází takto z nesprávného výkladu zákonného pojmu nezpůsobilosti k placení a je proto zmatečný dle čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř. Pro dolíčený zmatek bylo rozsudek první stolice zrušiti a uznati dále, jak shora uvedeno, protože ve zrušeném rozsudku a jeho důvodech nejsou zjištěny všechny skutečnosti, které při správném výkladu zákona měly by býti základem nálezu.

Čís. 1554.

Podvod neoprávněným pobíráním podpory v nezaměstnanosti; uvězněné osoby nemají na ni nároku.

(Rozh. ze dne 17. března 1924, Kr I 619/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 21. července 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 200 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatečnou stížnost dovozuje z důvodu čís. 9 písm. b) Šu 281 tr. ř., správně čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř., že zjištěné jednání stěžovatelovo nezakládá skutkové podstaty podvodu, ježto stěžovatel měl nárok na podporu nezaměstnaných nebo při nejmenším mylně předpokládal, že mu takový nárok přísluší. Než vývody stížnosti jsou pochybeny. Lze připustiti, že zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 322 sb. z. a n., a do-

plňující a změňující jej zákony čís. 482/1921, čís. 115 a 400 z r. 1922 neobsahují výslovného ustanovení, že nároku na podporu nezaměstnaných nemá, kdo jest ve vazbě, aniž, že nároku pozbývá nezaměstnanec dnem, kdy nastupuje trest na svobodě. Mezeru dlužno vyplniti z jasného účelu zákona, že osobám, v §u 1 zákona čís. 322/21 naznačeným, má býti, nejsou-li na závalu okolnosti, v §§ech 2 a 3 vytčené, po dobu zákonem stanovenou ve výměře tam uvedené poskytována náhrada za výdělek, jaký by v oboru dosavadního zaměstnání prací získali, kdyby nebyl nedostatek práce, přivoděný neblahými poměry hospodářskými. Že jest podpora pouhou náhradou za ušlý výdělek, vyplývá — nehledíc k povinnosti, přijmouti práci, veřejnou sprostředkovatelnou příkazovanou, za podmínek §u 11 zmíněného zákona — najmě z toho, že v zásadě musí podporovaný úplatou za poskytovanou podporu vykonati práce v § 12 naznačené, dostane-li se mu takového příkazu od politického úřadu první stolice. Uvězněných osob však nedostatek práce, přivoděný hospodářskými poměry, nikterak se nedotýká. I kdyby tu byl nadbytek práce, znemožnila by jim vazba býti výdělečně činnými v oboru i po způsobu, v jakém a jakým opatřují si jinak výdělek. Příčilo by se proto přímo účelu a duchu zákona, poskytovat vězňům ve formě podpory, oním zákonem stanovené, náhradu za něco, čehož ani za jinakých poměrů, než jaké daly podnět k těmto zákonům, účastnými býti nemohou. Právem proto má nalézací soud za to, že vězňům po dobu, po kterou jsou uvězněni, nepřísluší nárok na podporu nezaměstnaných.

Čís. 1555.

Jde o zpronevěru, zadržel-li si komisionář zboží nebo ponechal-li si stržené peníze za prodané zboží, jež mu bylo dáno do komise.

(Rozh. ze dne 17. března 1924, Kr I 648/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 14. srpna 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ů 183, 184 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se číselně pouze důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Důvod tento jest povahy hmotněprávní i předpokládá jeho zákonné doličení, by stěžovatel omezil se na právní vývody, opíral je o skutkový děj, nalézacím soudem zjištěný, a dovodil, že na děj ten použito bylo zákona nesprávně. Pokud zmateční stížnost opouští základnu skutkových zjištění, nelze k jejím vývodům přihlížeti. Porovnává-li se se zákonem skutkový děj, nalézacím soudem zjištěný, je právní posouzení věci bezvadným. Zjištěno je, že svědek Jakub M. předal obžalovanému zboží toliko do komise s výslovnou výhradou vlastnictví pro sebe až do úplného zaplacení a že obžalovaný měl na vůli, zboží vrátiti, nemohl-li je odprodati a poškozenému zaplatiti. Dále